

ELŐSZÓ.

Valamint egy zenei nyitányban megzendülnek az előadásra kerülő darab érzelmes accordjai s hatást keltőleg végig rezegnek rajta annak legszebb motívumai, így mintegy kidomborítván a zenemű sajátos jellegét, akként szeretnék hatni én is előszómmal a szíves olvasóra...

Tartván azonban attól, hogy ez elvet követve, előadásom hosszúra talál nyúlni s ennél fogva elveszti érzelt érdekességét, a lehető legkurtábbra szabom bevezető soraimat.

Röviden, de annál bensőbb örömmérettel írom meg tehát a nyitányt az Évkönyv ím' közrebocsátott VII. évfolyamához, melyhez buzgó és hű munkatársak, régiak és újak, szolgáltatták a becses anyagot, bebizonyítván ezzel, hogy az ügyért, melynek szolgálatában állunk, lelkesedni tudnak. Fogadják ezért meleg és őszinte köszönetemet.

Mint ez »Évkönyv« szerkesztője, nem akarok és nem is illenék tőlem dicshymnust zengeni, — de ki kell mondanom, hogy a magyar nyomdász-szakirodalom egy-egy kellemesen csengő üteme lopózik szívembe, ha e könyvecske válogatott szemelvényei között búvárkodom, és, nem tagadom, ismét új remény és új bizalom hatja át el-elcsüggedő keblemet: erős bizodalmat vetek a jövőbe.... bízom benne, hogy ki fogja bontani most még gyöngé szárnyait a hímes pillangó és szélesen kiterjesztve azokat, ezer meg ezer színben fog ragyogni fölöttünk egykor a magyar szakirodalom, — a magyar nyomdászat és szorgos munkálóinak dicsőségére!

Vivat, crescat, floreat!

Budapest, 1891. november 1.

Kleinmann Frigyes.